

Základní škola Praha 10, U Vršovického nádraží 1/950, 101 00

IČO: 65993284, č. ú. ČS 0282611319/0800

Telefon: 271 746 945 fax: 271 746 944

web: www.zsvrsovicka.cz

e-mail: zsvrsovicka@volny.cz

ŠVÉDSKÁ ODYSSEA PANÍ HOCKOVÉ

(SCÉNÁŘ K AUDIOWORKSHOPU)

Pamětník: paní Františka Hocková, narozená 30. 1. 1945 v Lubecku, v pracovním táboře

I. První roky

Narodila jsem se v pracovním lágru, kde moje maminka byla totálně nasazená a pracovala v továrně, která se jmenovala Schlutub a byla to továrna na munici.

A vlastně v této německé továrně se seznámila s mým tatínkem, ten byl Čech a pocházel z Kladna.

Určitě je zajímavé, jak to vypadalo v táboře:

Všichni museli nosit na svých mundůrech (oděvech) označení. Jestli to byl Žid, musel nosit hvězdu. Moje maminka jako Polka musela nosit na každém oblečení péčko. To byl znak Poláků.

Každá ta národnost byla označena nějakým písmenem, aby měli přehled. V podstatě jsem se narodila téměř na sklonku války 30. 1. 1945 a potom za pár měsíců válka skončila. A moje maminka pracovala až do prosince 1944 vlastně u těch lisů.

Asi dva měsíce před porodem schválně pila ocet, aby jí otékaly nohy a aby ji prostě z té těžké práce přesunuli někam jinam. A skutečně se jí měsíc před porodem podařilo, aby ji přeložili do kuchyně.

II. Cesta do Švédska

Matka si pitím octa zničila zdraví. Takže když skončila válka, byla prostřednictvím Červeného kříže, který kontroloval zdravotní stav všech, kteří pracovali a žili v táboře, poslána i s dítětem na ozdravný pobyt do Švédska.

Takže vlastně já jsem jako mimino, takový čtyř, pěti měsíční, už plula lodí do Švédska.

Moře bylo tenkrát zaminované a dosud žádná loď nedoplula na druhý břeh, protože byly potopeny. Jak krutý osud pro ty, kteří přežili lágr.

Tohle byla vlastně první loď, která do toho Švédska doplula a na břehu nás vítala dokonce sama švédská královna a dostali jsme takový znak královské koruny, který zapíchla těm, co vystupovali z té lodi. Dostali odznak (brož) a vlastně to bylo jako takové přivítání. Moje maminka tam potom byla v sanatoriu a zůstaly jsme tam celkem šest měsíců.

Chtěla bych říct, že na té lodi se do ní zakoukal kapitán. Moje maminka byla velmi krásná. A podle toho, jak mi vyprávěla, mě krmil čokoládou, která tu tehdy vůbec nebyla. A přemlouval ji, aby zůstala ve Švédsku a že se o ni postará. Ale ona prostě slíbila mému otci, který se vlastně vrátil do Čech, že i se mnou za ním přijede a chtěla ten slib dodržet.

III. Návrat do Čech

Rozhodla se, že se vypraví hledat otce své dcery, ale musela nejdřív do Polska.

V tom roce 1945 na konci roku byly zavřené hranice a ona, když jí z toho Švédska pustili po těch šesti měsících, tak ona se vrátila do Varšavy a hledala svoje rodiče, sestry a bratra, protože Varšava byla vybombardovanáKdyž příbuzné potom našla, zjistila, že bratr zahynul, ale ještě žily její sestry.

Od sester získala doklady a sehnala si všechno potřebné na cestu do Čech.

Ta cesta byla velmi strastiplná, protože všude po cestách byly ještě zbytky války, to znamená munice nevybuchlá.

Ona se musela obracet na převaděče, protože byly zavřené hranice a všude se ještě střílelo. Teď tam byly různě třeba zbytky vojáků, německých, který ještě nedošli do vlasti. Takže bylo to velmi nebezpečné a ona mi vyprávěla, že vždycky, když jí někdo chtěl pomoci přenášet její věci, tak říkala: „Neberte mi moje věci.“ Protože se taky velmi kradlo, okrádali se ti uprchlíci, tak vždycky říkala: „Neberte mi moje věci, vemte si to dítě, neste mi to dítě!!!"

Na konci cesty ji nečekalo radostné shledání.

To bylo pro ni kruté rozčarování. Když vlastně zjistila, že po celé té cestě se mnou- přes to obrovské nebezpečí a riziko- vlastně našla člověka, kterému věřila, důvěřovala a že je ženatý a má dítě.

IV. Rodinné trampoty

Usadila se v Praze, otec se k nim na čas vrátil. Narodila se sestríčka, ale zase je opustil a nestaral se o ně celé roky.

V podstatě tím, že ona chodila v noci uklízet ještě na jednu polikliniku, tak vlastně my jsme jako děti byly samy doma. Takže se to dozvěděli sousedé.....

...a pak matku ještě odvezli do nemocnice, protože jak měla následky toho, že si brala ten ocet v lágru, tak vlastně se to projevilo na jejím zdravotním stavu. Nás odebrali a dali nás do dětského domova.

I přes to, že byla spolu se sourozenci vychovávána v dětských domovech a začínala jako dělnice, končila svůj aktivní pracovní život jako ředitelka podniku.

A proč se z ní stala tenkrát dělnice? Chtěla totiž zůstat kvůli své lásce v Praze, tak nechtěla nastoupit až do dalekých Karlových Varů, kam dostala (po absolvování zdravotnické školy) tzv. umístěnku.

Zpracovali žáci ZŠ U Vršovického nádraží:

Adéla Košťová, 9.a

Veronika Marounková, 9.a

Vladimír Zik, 8.a

Vojtěch Balogh, 7.a

Vedení projektu:

Mgr. Lenka Chocholoušová